

บทโครงร่าง (Story Outline) ภาพยนตร์สั้น เรื่อง “มากกว่า ขอบคุณ” (Merci)

ผู้เขียน: สุธิติน ชาวหินฟ้า, **dfilm school**. โทร.08-9644-1048

ความยาวเรื่อง: 4 นาที

วัน เดือน ปี: มิถุนายน 2554

แนวคิดของเรื่อง (theme): เมื่อทำลายความเห็นแก่ตัวเสียได้ มีมิตรภาพ และ ความสุขที่แท้ ก็จะไม่กลับมา

แนวภาพยนตร์ (genre): ชีวิต (drama) คติสอนใจ

ประโยคหลัก (premise): อะไรเกิดขึ้น ถ้าเครื่องบินร่อน ของเด็กผู้ชายที่เห็นแก่ตัว ร่อนไปตกลงบนคาบคอปไม้

เรื่องย่อ (synopsis): เด็กผู้ชายที่เห็นแก่ตัว ไม่ยอมแบ่งของเล่นให้ คนอื่น (เด็กหญิง) เลย เขาขว้างเครื่องบินร่อน ไปตกลงบนคาบคอปไม้ หมกบังปัญญาที่จะเอามันลง จึงขอร้องให้เด็กหญิงช่วย เขาคิดว่าเธอคงไม่ช่วยแน่ๆ แต่สิ่งที่เขาคิด กลับต้องทำให้เขากล่าวคำ ขอขอบคุณ แก่เด็กผู้หญิงคนนั้น.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot structure):

องก์ 1 (1 นาที)

เด็กชาย วัย 8 ขวบ ผู้หนึ่ง ถูกอบรมเลี้ยงดู ให้เป็นเด็กที่เห็นแก่ตัว ของเล่นที่เขา มีอยู่ ก็มากมาย เล่นแล้วก็ไม่รู้จักเก็บ ปล่อยให้เป็นที่ของสาวพี่เลี้ยง ซึ่งเธอเองก็เบื่อหน่าย กับพฤติกรรมแยๆ ของเด็กคนนี้

ทุกครั้ง ที่เขาเล่นของเล่นอยู่ในห้องนั่งเล่น หรือ บริเวณหน้าบ้าน มักจะมี เด็กหญิงยากจนผู้หนึ่ง ที่อยู่ข้างบ้าน และหน้าตามอมแมม คอยแอบดูอยู่ ด้วยความกระหายอยากเล่นด้วย เพราะเธอเองยากจน พ่อแม่ไม่มีเงินจะซื้อของเล่นให้

องก์ 2 (3 นาที)

วันหนึ่ง แม่ของเด็กชาย ซื้อเครื่องบินร่อนได้สำหรับเด็ก มาให้ เขาดีใจมาก

เขานำเอาเครื่องบินลำนั้น ออกไปขว้างเล่นที่สนามหญ้าหน้าบ้าน เครื่องบิน ได้บินลอย ข้ามไปตกลงข้างในรั้วบ้านของเด็กหญิง เขาจึงวิ่งไปเกาะรั้วดู แล้วมองหน้าเด็กหญิงเชิงขอร้อง ให้เธอหญิงเครื่องบินมาให้หน่อย

เด็กหญิงก็ก้มไปหยิบเครื่องบินร่อน ส่งให้เด็กชาย แล้วจะขอเล่นด้วย แทนที่เด็กชายจะขอบคุณ เขากลับปฏิเสธ แล้วจากไป ปล่อยให้เด็กหญิง รู้สึกผิดหวัง

ต่อมา เขาขว้างเครื่องบินร่อน ออกไป มันบินวนเวียนอยู่ในอากาศหลายรอบ เขารู้สึกตื่นเต้นมาก และ

สนุกที่สุดเท่าที่เคยเล่นมา ในขณะที่ เด็กหญิงซึ่งเกาะรั้วดูเขาเล่น มีแวตาทม่นหมอง เศร้าใจ

ขณะนั้น เครื่องบินร่อน ได้บินไปตกลงบนคาบคปไม้ ที่อยู่ริมรั้วระหว่างบ้านของเด็กชาย กับบ้านของเด็กหญิง เขามีอารมณ์เสีย รู้สึกผิดหวัง และพยายามจะปีนขึ้นไปเอามันลงมา แต่เนื่องจากเขาถูกเลี้ยงดูแบบไม่ให้ลำบาก ทุกอย่างมีพี่เลี้ยงทำให้ เขาจึงปีนขึ้นต้นไม้ไม่ได้

เขารู้สึกผิดหวังมากขึ้น มีอารมณ์หงุดหงิดเพิ่มขึ้น ขณะที่เด็กหญิงก็วิ่งไปแอบดูพฤติกรรมของเขา อยู่ที่ริมรั้วในเขตบ้านของตน เด็กชาย ดังเล มองซ้าย มองขวา พยายามจะมองหาให้พี่เลี้ยงช่วย แต่ก็ไม่มีใคร ความอยากเล่นรุ่มร่ามมากขึ้น เขาจึงรวบรวมความกล้าขึ้นมาอีกครั้ง และพยายามปีนต้นไม้ขึ้นไปอีกครั้ง

แต่คราวนี้ เขาพลาดตกลงมา ก้นกระแทกพื้นสนามหญ้า แต่ไม่เป็นอะไร เขาได้แต่ก้มหน้าผิดหวังอย่างมาก ลึกครู่ เขาจึงลุกขึ้นยืน แหงนมองดูเครื่องบินร่อน บนคาบคปไม้ ด้วยความอาลัยอาวรณ์ยิ่ง

พอดีเขาได้เห็น เด็กหญิง ยืนแอบอยู่หลังรั้ว จึงเดินเข้าไปหา พร้อมกับชี้นิ้วไปที่ จุดที่เครื่องบินร่อนตก เพื่อขอร้องให้ช่วยเอามันลงมาให้หน่อย เด็กหญิง มองไปบนคาบคปไม้ แล้วมองมาที่เขา และสั่นหัวปฏิเสธ

จุดสูงสุดของเรื่อง

...

เด็กหญิงรู้สึกโกรธมาก ชี้นิ้วใส่หน้าเด็กชาย ตาว่า “ที่ตัวเองเล่นสนุก ก็ไม่ให้คนอื่นเล่นด้วย แต่พอเดือดร้อน จะมาขอให้ช่วย เค้าไม่ช่วยหรอก คนเห็นแก่ตัว เธอเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่มีใครอยากคนด้วยแล้ว” เด็กชายยืนก้มหน้านิ่ง ด้วยสายตาระห้อย ไม่กล้าสบตาเด็กหญิง และเริ่มรู้สึกผิด

เขาจึงหันหลังค่อยๆ เดินจากที่ตรงนั้นไปอย่างช้าๆ เหมือนคนสำนึกผิด เขาเดินไปสองสามก้าว แล้วหยุดมองเครื่องบินร่อนที่ค้างอยู่บนคาบคปไม้ ทำให้นึกถึงแม่ ที่ยืนเครื่องบินร่อนลำนั้นให้เขา เขารู้สึกดีใจ และโอบกอดแม่

...

องค์ 3 (1 นาที)

เหมือนมีคนอยู่ข้างหลังเขา และสะกิดที่บริเวณไหล่ เด็กชาย จึงหันกลับไป เห็นเด็กหญิงหน้าต้ามอมแมมผู้นั้น ซึ่งดูมีหน้าตามอมแมมมากกว่าเดิม ใบหน้ามีรอยขีดข่วนด้วยกิ่งไม้แห้ง ในมือถือเครื่องบินร่อน เธอยื่นมันให้กับเขา ด้วยสายตาดงน

เด็กชาย มองดูเครื่องบินร่อน ที่อยู่ในมือของเด็กหญิง แล้วยิ้มเล็กน้อย แทนคำขอบคุณ พร้อมกับรับเครื่องบินนั้นมาแนบกับอก แล้วฉีกยิ้ม เพื่อกล่าวขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง เด็กหญิงก็ยิ้มตอบ เขาพยักหน้าส่งสัญญาณให้เด็กหญิง

เด็กทั้งสองจึงวิ่งไปด้วยกัน ที่สนามหญ้ากว้าง พวกเขาแบ่งกันเล่นอย่างมีความสุข ท่ามกลางเสียงหัวเราะใสๆ ของพวกเขาทั้งสอง

จบ.

